

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

fordi man har ment gennem Dagspressen at kunne spore en Fare for, at Lovforslaget ikke vilde blive gennemført eller færdigbehandlet — det er det Udtryk, man bruger — i indeværende Rigsdagssamling, og jeg mener at vide, at en saadan Henvendelse ogsaa er rettet til Medlemmer af den danske Rigsdag. Ved Skrivelsen er alle Parter repræsenteret bortset fra Landbrugsomraaderne, men jeg kan godt sige, at jeg lige fra Lovforslagets Fremsættelse har faaet saa mange Tilkendegivelser fra Lodsejere paa begge Sider af Limfjorden, at jeg er sikker paa, at der, hvis jeg ønskede det, kunde være kommet en mange Gange større Deputation fra Landbrugskredse til København til Anbefaling af Lovforslaget, end der kom fra Fiskerikredse, saa jeg har ingen Tvivl om, at Lovforslaget, som jeg sagde, har denne Evne til, efterhaanden som Befolkningen bliver mere og mere bekendt med det, at samle Tilhængere.

Med Hensyn til den Tvivl om Salt-holdighedens Bevarelse, der er ytret af et Par af de ærede Ordførere, tror jeg, at vi har saa mange Beregninger derom, at jeg med Sikkerhed kan sige, at den vil blive bevaret. Hvad angaar Spørgsmaalet om Fiskeyngelen og Fiskebestanden i Limfjorden efter Projektets Gennemførelse, har jeg fra Dansk Fiskeriforening i København, der paa sit Aarsmøde i København den 4. Juli ogsaa har behandlet Spørgsmaalet om Thyborøn Kanal og Limfjordsfiskeriets Skæbne, modtaget en Henvendelse, undertegnet af Dansk Fiskeriforenings Formand, hvori man henstiller, at jeg vil drage Om-sorg for, naar Dækmolerne bygges, at der bliver en vis Afstand mellem de to Dækmolers Spidser, for at man derved kan sikre Fiskeyngelens Indvandring i Limfjorden; jeg kan godt her over for det høje Ting give til Kende, at jeg anser det for muligt at imødekomme denne Henstilling fuldt ud.

Der er et Par af de ærede Medlemmer, der har berørt Spørgsmaalet Hanstholm Havn. Jeg haaber ikke, at nogen af det høje Tings Medlemmer vil rette nogen Bebrejdelse mod mig, naar jeg paa nuværende Tidspunkt ikke siger meget om Hanstholm Havn, men jeg skal dog sige noget. Den 4. August rejser Finansudvalget sammen med mig til Vestkystegnene, maaske først og fremmest for at se paa Hanstholm Havn. Jeg haaber, at Landstinget vil tage dette som Udtryk for, at der ogsaa hos mig er Vilje til at behandle dette Spørgsmaal paa en forsvarlig Maade og ogsaa med en vis Hurtighed.

Hvad angaar Anlægskapitalen paa de 92 Mill. Kr., tør jeg selvfølgelig ikke paa-tage mig nogen som helst Garanti for, at dette Tal nøjagtigt dækker det Beløb, det vil koste og hverken mere eller mindre; det vil næppe heller blive forlangt. Men jeg vil gerne sige, at Lovforslaget er alligevel saaledes, at hvis man vil give sig til at dissekere det i Enkeltheder med Hensyn til de forskellige Arbejders Udførelse, vil man sikkert paa nuværende Tidspunkt paa adskillige Omraader finde, at der praktisk talt er Sikkerhed for, at Arbejderne ikke kom til at koste mere; maaske man end-ogsaa paa et eller andet Omraade kan paa-pege, at der er Mulighed for en lidt mindre Udgift end kalkuleret. Og naar man for-deler denne Anlægskapital over ca. 12 Aar, har jeg vel Ret til at sige, at den paa den aarlige Finanslov ikke vil repræsentere et saa mægtigt Beløb, at det virker foruro-ligende, idet man paa adskillige andre Om-raader til forskellige Tider paa Finans-loven har haft Anlægskapitaler til bestemte Opgaver pr. Aar, som har været oppe paa lignende Beløb, maaske endogsaa større.

Det har ogsaa været nævnt af ærede Ordførere, at man gerne havde set — som det ligeledes blev stærkt fremhævet i Folke-tinget —, at man gjorde Forsøg med at bygge Molerne først. Jeg kan godt forstaa det Ønske, der ligger bag ved en saadan Udtalelse, og jeg har derfor ogsaa altid kunnet forstaa, at man særlig fra Thyborøn, fra Fiskernes Side ønskede dette meget stærkt. Men jeg tror, man maa forsone sig med, at der er ingen teknisk sagkyndig, der tør paatage sig Opgaven, og dette har i hvert Fald for min Bedømmelse af Spørgs-maalet resulteret i, at jeg har maattet be-stemt fraraade det, ja egentlig — rent ud sagt — betragte det som ganske ugørligt. Der er saa vældige Kræfter, kan man næsten sige, der skal arbejdes imod ved Gennem-førelsen af dette Projekt, at jeg ikke nærer Tvivl om, at vi maa overlade det til de sag-kyndige, til Teknikerne at bestemme, i hvilket Tempo og i hvilket Forhold til hin-anden de forskellige Anlæg skal udføres. De har paataget sig et uhyre Ansvar, og derfor gaar det ikke, at Lovgivningsmagten begynder at bestemme, at den ene eller den anden lille eller større Del af Arbejdet skal laves efter vor Mening. Det er derfor jeg saa stærkt, som jeg har gjort det, ad-varer imod, at vi ligesom vil gribe ind i denne Kæmpeopgave. De kyndige Folk, fremragende Ingeniører, der vil faa med denne Opgave at gøre, maa have deres Handlefrihed i Betragtning af det An-